
**PENTRU
BUCURIA
VOASTRĂ**

John Piper

Desiring God
Minneapolis, Minnesota

© Copyright 2011 John Piper.

Folosit cu permisiune.

Web: www.desiringGod.org

Publicată cu permisiune în limba română de
Editura Perla Suferintei, Suceava, 2007

Versetele biblice au fost citate din *versiunea Dumitru Cornilescu corectată*, excepție făcând acelea unde este specificată *versiunea ESV – English Standard Version*[Versiunea Engleză Standard – n.tr.]

CUPRINS

Introducere	4
1. De ce a trebuit Isus să moară?	8
2. Cum poate Dumnezeu să mă iubească? .	13
3. Ce dacă eu nu-L iubesc pe Dumnezeu? .	17
4. Cum să pot iubi un Dumnezeu care îngăduie atât de mult rău?.....	22
5. De ce Dumnezeu este în centrul tuturor lucrurilor?	27
6. Ce înseamnă toate acestea pentru mine? .	32
7. Ce trebuie să fac eu?	40
Despre autor	44

Introducere

ACUM DOUĂ MII DE ANI, Isus și prietenii Săi purtau o conversație despre cel mai popular subiect al opiniei publice. „Cine spun oamenii că este Fiul Omului?”, i-a întrebat El. Aceștia au răspuns enumerând câteva opinii banale pe care le auziseră. Însă apoi Isus a ridicat ștacheta, trecând de la opinia generală la cea personală, i-a privit în ochi și i-a întrebat: „Dar voi, cine spuneți că sunt Eu?”

Este ușor să răspunzi la întrebarea: „Ce spun oamenii?”. Dar vine un moment în viață când noi înșine trebuie să răspundem la întrebarea lui Isus. Cine spunem noi că este El? Cel mai des întâlnit răspuns este că Isus a fost un mare învățător moral – un dascăl exemplar și un înțelept plin de compasiune. Însă, C. S. Lewis, autorul britanic al operei *Leul, Vrăjitoarea și Garderoba* [din colecția *Cronicile din Narnia* – n.tr.] – a insistat ca

asemenea simplificări să nu intre în discuție: „Încerc aici să împiedic pe oricine să spună lucrul acela cu totul absurd pe care oamenii îl spun deseori despre El: ‘Sunt gata să accept că Isus a fost un mare învățător moral, dar nu accept afirmația Lui că este Dumnezeu.’ Acesta este un lucru pe care nu ar trebui să-l spuneți. Un om care nu a fost decât om și care a spus lucrurile pe care le-a spus Isus nu ar fi un mare învățător moral. Ar fi sau un nebun – la același nivel cu un om care spune despre sine că este un ou fiert – sau ar fi însuși Diavolul iadului. Trebuie să alegeți: fie că acest om a fost, și este, Fiul lui Dumnezeu, fie că a fost un nebun sau ceva și mai rău. Îl puteți închide ca nebun, Îl puteți scuipa și Îl puteți omorî ca demon; sau puteți să cădeți la picioarele Lui și să-L numiți Domn și Dumnezeu. Dar să nu spuneți cu un aer de superioritate absurditatea aceasta că El a fost un mare învățător uman. El nu ne-a

lăsat deschisă această posibilitate. Și nici nu a intenționat să ne-o lase.”ⁱ

„Cine spuneți voi că este El?” este întrebarea ce-a mai importantă pe care ne-am putea-o pune și la care am putea răspunde vreodată. În această carte, John Piper răspunde la câteva dintre cele mai importante și mai des întâlnite întrebări despre Isus: cine este, de ce a venit, ce a realizat și de ce ar trebui să ne intereseze. Dacă v-ați pus câteva dintre aceste întrebări și căutați răspunsuri, care să nu fie bazate pe propriile voastre gânduri și teorii, ci pe Cuvântul lui Dumnezeu, vă invităm să vă alăturați nouă, pentru bucuria voastră.

1**De ce a trebuit Isus
să moară?**

Pe El Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungii răbdări a Lui Dumnezeu.

Romani 3:25

Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre.

1 Ioan 4:10

Cristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi, - fiindcă este scris: „Blestemat e oricine este atârnat pe lemn.”

Galateni 3:13

DACĂ Dumnezeu nu ar fi *drept*, nu ar fi fost nici o *cerință* ca Fiul Său să sufere și să moară. Și dacă Dumnezeu nu ar fi fost *iubitor*, atunci nu ar fi *binevoit* ca Fiul Său să sufere și să moară. Dar Dumnezeu este și drept și iubitor. De aceea, dragostea Lui binevoiește să împlinească cerințele dreptății Sale.

Legea lui Dumnezeu cerea: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta” (Deuteronom 6:5). Dar noi toți am iubit mai mult alte lucruri. Asta înseamnă păcat – a-L dezónora pe Dumnezeu preferând alte lucruri mai mult decât pe El și a acționa în conformitate cu aceste preferințe. De aceea, Biblia spune: „Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Romani 3:23). Noi slăvim lucrul de care ne bucurăm cel mai mult. Și acesta nu este Dumnezeu.

Prin urmare, păcatul nu este mic, pentru că nu este săvârșit împotriva unui Suveran mic. Seriozitatea unei insulte este

scoasă la iveală de demnitatea celui insultat. Creatorul universului este nespus de vrednic de respect, admirație și loialitate. De aceea, eșecul nostru de a-L iubi pe El, nu este neînsemnat – este trădare. Acest eșec Îl defăimează pe Dumnezeu și distruge fericirea omului.

Fiindcă Dumnezeu este drept, El nu mătură aceste păcate sub „preșul universului”. Dumnezeu Își dezlănțuie o mânie sfântă împotriva acestor păcate. Pentru că ele merită să fie pedepsite. Iar Dumnezeu a făcut acest lucru cât se poate de clar. „Fiindcă plata păcatului este moartea” (Romani 6:23). „Sufletul care păcătuiește, acela va muri” (Ezechiel 18:4).

Există un blestem sfânt care stă să cadă asupra oricărui păcat. A nu pedepsi păcatul, ar fi nedrept. Coborârea lui Dumnezeu, în mânia Sa, este îndreptățită. Dacă El nu ar face acest lucru, atunci, la baza realității ar domni o minciună. De aceea Dumnezeu spune: „Blestemat este oricine nu stăruiește în toate lucrurile

scrise în Cartea Legii ca să le facă” (Galateni 3:10; Deuteronom 27:26).

Dar dragostea lui Dumnezeu nu se odihnește atâta timp cât blestemul atârnă asupra întregii omeniri păcătoase. Și El nu este mulțumit doar să-Și arate mânia, indiferent cât de sfântă este aceasta. De aceea, Dumnezeu Îl trimite pe singurul Său Fiu pentru a absorbi mânia Sa și pentru a îndura blestemul pentru toți cei ce se încred în El. „Cristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi” (Galateni 3:13).

Acesta este înțelesul cuvântului „jertfă de ispășire” din textul citat mai sus (Romani 3:25). Se referă la îndepărtarea mâniei lui Dumnezeu prin oferirea unui înlocuitor. Iar înlocuitorul este pregătit de Dumnezeu Însuși. Înlocuitorul, Isus Cristos, nu doar ridică mânia; El o deviază de la noi înspre El și o absoarbe. Mânia lui Dumnezeu este dreaptă și a fost consumată, nu doar îndepărtată.

Haideți să nu ne jucăm cu Dumnezeu și să nu-i banalizăm dragostea. Nu

vom fi niciodată uimiți de dragostea lui Dumnezeu, dacă nu recunoaștem seriozitatea păcatului nostru și dreptatea mâniei Lui împotriva noastră. Dar când, prin har, ne vom trezi și ne vom vedea nevrednicia, atunci, vom putea privi la suferințele și la moartea Domnului Cristos, și vom putea spune: „Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, și a trimis pe Fiul Său ca [absorbitor al mâniei] *jertfă de ispășire* pentru păcatele noastre” (1 Ioan 4:10).

2

Cum poate Dumnezeu să mă iubească?

În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său

Efeseni 1:7

Fiindcă în așa fel a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.

Ioan 3:16 ESV

Pentru un om neprihănit cu greu ar muri cineva; dar pentru binefăcătorul lui, poate că s-ar găsi cineva să moară. Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Cristos a murit pentru noi.

Romani 5:7, 8

MĂSURA dragostei lui Dumnezeu față de noi este arătată prin două lucruri. Unul este măsura sacrificiului făcut pentru salvarea noastră de pedeapsa păcatului. Al doilea lucru este măsura nevredniciei noastre atunci când El ne-a salvat.

Putem realiza măsura sacrificiului în cuvintele: „A dat pe singurul Lui Fiu” (Ioan 3:16). O putem desprinde și din cuvântul „Cristos”. Acesta se bazează pe titlul grecesc „Christos”, sau „Cel Uns” sau „Mesia”. Este un termen de mare demnitate. Mesia urma să fie Împăratul lui Israel. Urma să cucerească romanii și să aducă pacea și siguranța în Israel. Astfel că cel pe care Dumnezeu l-a trimis să salveze păcătoșii este Însuși Fiul Său, singurul Lui Fiu, și Unsul lui Israel – cu adevărat, împăratul lumii (Isaia 9:6-7).

Dacă mai adăugăm la toate acestea, moartea înfiorătoare prin crucificare pe care Cristos a îndurat-o, devine și mai clar faptul că sacrificiul pe care Dumnezeu și Fiul Său l-au făcut este absolut măreț –

chiar infinit, dacă luăm în considerare diferența dintre divin și uman. Dar Dumnezeu a ales să facă acest sacrificiu pentru salvarea noastră.

Măsura dragostei Lui pentru noi devine din ce în ce mai mare dacă luăm în considerare nevrednicia noastră. „Pentru un om neprihănit cu greu ar muri cineva; dar pentru binefăcătorul lui poate că s-ar găsi cineva să moară. Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Cristos a murit pentru noi.” (Romani 5:7, 8). Noi meritam pedeapsa divină, nu sacrificiul divin.

Am auzit că se spune: „Dumnezeu nu a murit pentru broaște. Deci, El a reacționat față de valoarea noastră ca oameni.” Dar, de fapt, aici intervine harul. Noi suntem mai răi decât broaștele. Ele nu au păcătuit. Ele nu s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu și nu L-au tratat pe Dumnezeu cu dispreț, considerându-L fără importanță în viețile lor. N-a fost nevoie ca Dumnezeu să moară pentru broaște. Ele

nu sunt păcătoase. Dar noi suntem. Datoria noastră era așa de mare încât numai un sacrificiu divin o putea plăti.

Nu există decât o singură explicație pentru sacrificiul lui Dumnezeu pentru noi. Iar această explicație nu suntem noi, ci „bogățiile harului Său” (Efeseni 1:7). Totul este gratis. Nu este o răsplată a vredniciei noastre. Ci este revărsarea infinită a vredniciei Lui. De fapt, aceasta este dragostea divină: pasiunea de a-I încânta – cu un mare preț – pe păcătoșii fără merit, cu ceea ce ne va face fericiți pentru totdeauna, și anume, cu frumusețea Lui infinită.

3

Ce dacă eu nu-L iubesc pe Dumnezeu?

*Cine crede în Fiul, are viața veșnică; dar
cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci
mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.*

Ioan 3:36

*Și aceștia vor merge în pedeapsa veșnică, iar
cei neprihăniți vor merge în viața veșnică.*

Matei 25:46

*Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică,
de la fața Domnului și de la slava puterii
Lui.*

2 Tesaloniceni 1:9

ÎN momentele noastre de fericire, nu vrem să murim. Dorința morții se naște atunci când suferința pare imposibilă. Ceea ce vrem noi atunci de fapt nu este moartea, ci ușurarea durerii. Am vrea ca momentele bune să se întoarcă. Am vrea ca durerea să dispară. Am dori ca cel drag să se întoarcă din mormânt. Noi ne dorim viață și bucurie.

Nu facem decât să ne mințim când vorbim despre moarte ca fiind punctul culminant al unei vieți bine trăite. Aceasta este inamicul nostru. Ne oprește de la minunatele plăceri ale acestei lumi. Dăm morții diferite nume care să o facă să sune mai dulce, măcar de-am reuși să mai atenuăm din răul ei. Călăul care aduce *paharul harului* în suferință nu reprezintă împlinirea dorințelor, ci sfârșitul speranței. Dorința inimii omenești este să trăiască și să fie fericită.

Dumnezeu ne-a creat astfel: „El a pus gândul veșniciei în inima omului” (Eclesiastul 3:11). Am fost creați după

chipul lui Dumnezeu și Dumnezeu iubește viața și trăiește veșnic. Am fost creați să trăim veșnic. Și vom trăi. Opusul vieții veșnice nu este nimicirea. Ci iadul. Isus a vorbit despre el mai mult ca oricine și a făcut clar faptul că respingerea vieții veșnice pe care El o oferă nu va rezulta în nimicire, ci în nenorocirea mâniei lui Dumnezeu: „Cine crede în Fiul, are viața veșnică, dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el” (Ioan 3:36).

Și rămâne pentru totdeauna. Isus a zis: „Și aceștia vor merge în pedeapsa veșnică, iar cei neprihăniți, vor merge în viața veșnică” (Matei 25:46). Aceasta este o realitate negrăită care ne arată răul grozav pe care-l putem face dacă-L tratăm pe Dumnezeu cu indiferență sau sfidare. Așa că Isus ne avertizează: „Și dacă ochiul tău te face să cazi în păcat, scoate-l; este mai bine pentru tine să intri în Împărăția lui Dumnezeu numai cu un ochi, decât să ai doi ochi și să fii aruncat în focul

gheenei, unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge” (Marcu 9:47-48).

Deci, viața veșnică nu este doar extensia vieții acesteia cu amestecul ei de durere și plăcere. Așa cum iadul este cel mai rău sfârșit al acestei vieți, la fel, „viața veșnică” este cel mai bun. Acolo unde păcatul și tristețea vor dispărea, va fi ceva înălțător și o bucurie care va crește mereu și mereu. Tot ceea ce este rău și întinat în această creație decăzută va fi înlăturat. Tot ceea ce este bun – tot ceea ce va aduce adevărata și veșnica fericire – va fi păstrat, purificat și chiar amplificat.

Vom fi schimbați astfel încât vom fi capabili de o bucurie de dimensiuni greu de conceput în viața aceasta. „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc” (1 Corinteni 2:9). Acest lucru este adevărat în fiecare moment al vieții, acum și mereu. Pentru cei care se încred în Cristos partea

cea mai bună încă nu a venit. Vom vedea slava lui Dumnezeu care ne va satisface pe deplin. „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Cristos, pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17:3). Pentru aceasta a suferit și a murit Cristos. De ce să nu-L îmbrățișăm ca pe comoara noastră și să trăim?

4

Cum să pot iubi un Dumnezeu care îngăduie atât de mult rău?

*Voi, negreșit, v-ați gândit să-mi faceți rău,
dar Dumnezeu S-a gândit să facă bine prin
el.*

Geneza 50:20 ESV

*În adevăr, împotriva Robului Tău celui
sfânt, Isus, pe care L-ai uns Tu, s-au însoțit
în cetatea aceasta Irod și Pilat din Pont cu
Neamurile și cu noroadele lui Israel, ca să
facă tot ce hotărâse mai dinainte mâna Ta și
sfatul Tău.*

Faptele Apostolilor 4:27-28

*Lucrurile ascunse sunt ale Domnului,
Dumnezeului nostru.*

Deuteronom 29:29

CEL mai profund lucru pe care-l putem spune despre suferință și rău este că prin Isus Cristos, Dumnezeu a intrat în acestea și le-a transformat în bine. Originea răului este învăluită în mister. Biblia nu ne duce atât de departe pe cât am vrea noi să mergem. Ci mai degrabă, spune: „Lucrurile ascunse aparțin lui Dumnezeu” (Deuteronom 29:29).

Esența Bibliei nu este o explicație a provenienței răului, ci o demonstrație a intrării lui Dumnezeu în acesta și a transformării lui în opusul a ceea ce este – neprihănire și bucurie veșnică. De-a lungul Scripturii, au existat indicatori care au arătat că astfel va fi și pentru Mesia. Iosif, fiul lui Iacov, a fost vândut ca sclav în Egipt. Părea să fie abandonat de șaptesprezece ani. Dar Dumnezeu era în el și l-a făcut conducătorul Egiptului pentru ca, în marea foamete, să-i poată salva pe cei care l-au vândut. Povestea este rezumată în cuvintele lui Iosif adresate fraților săi: „Voi, negreșit, v-ați gândit să-mi faceți

rău; dar Dumnezeu s-a gândit să facă bine prin el” (Geneza 50:20). Aceasta este o prevestire a Domnului Isus Cristos, părăsit pentru a putea salva.

Sau gândiți-vă la înaintașii lui Cristos. Odată, Dumnezeu era singurul împărat al Israelului. Dar oamenii s-au răsculat și au cerut un împărat uman: „Nu! ci să fie un împărat peste noi” (1 Samuel 8:19). Mai târziu, au recunoscut că „la toate păcatele noastre am mai adăugat și pe acela de a cere un împărat pentru noi” (1 Samuel 12:19). Dar Dumnezeu era și în acestea. Din rândul acestor împărați, El L-a adus pe Cristos în lume. Salvatorul fără păcat a avut o origine pământească păcătoasă când a venit să salveze pe păcătoși.

Dar cel mai uimitor lucru este faptul că răul și suferința au fost tocmai metoda de înfrângere a răului și a suferinței. Fiecare act de trădare sau brutalitate împotriva lui Isus era păcătos și rău. Dar Dumnezeu era și în acestea. Biblia spune:

„Dar Omul acesta, dat în mâinile voastre, după sfatul hotărât și după știința mai dinainte a lui Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 2:23). Rana de pe spatele Lui, spinii de pe capul Lui, scuipatul de pe obrazul Lui, vânătăile de pe chipul Lui, cuiele din palmele Lui, sulița din coasta Lui, biciul conducătorilor, trădarea prietenului Său, fuga ucenicilor – toate acestea sunt rezultate ale păcatului și toate au fost plănuite de Dumnezeu pentru a distruge puterea păcatului. „S-au însoțit [...] Irod și Pilat din Pont cu Neamurile și cu noroadele lui Israel, ca să facă tot ce hotărâse mai dinainte mâna Ta și sfatul Tău” (Faptele Apostolilor 4:27-28).

Nu există păcat mai mare decât să urăști și să ucizi pe Fiul lui Dumnezeu. Nu a existat suferință mai mare și nevinovăție mai mare ca suferința și nevinovăția lui Cristos. Totuși, Dumnezeu era în toate acestea. „A fost voia Domnului să-L zdrobească prin suferință” (Isaia 53:10 ESV). Scopul Lui prin suferință și rău era tocmai

acela de a distruge suferința și răul. „Prin rănile Lui suntem tămăduiți” (Isaia 53:5). Oare scopul patimilor lui Isus Cristos nu a fost ca Dumnezeu să arate lumii că nu există păcat sau rău prea mare pe care Dumnezeu, prin Cristos, să nu-l poată transforma în neprihănire și bucurie veșnică? Fiecare suferință pe care I-am cauzat-o a devenit o nouă nădejde de salvare. „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac” (Luca 23:34).

5

De ce Dumnezeu este în centrul tuturor lucrurilor?

*Cristos, de asemenea, a suferit odată pentru
păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei
nelegiuiți, ca să ne aducă la Dumnezeu [...]*

1 Petru 3:18

*Dar acum, în Cristos Isus, voi, care
odinioară erați depărtați, ați fost apropiați
prin sângele lui Cristos.*

Efeseni 2:13

*Voi merge la altarul lui Dumnezeu, la
Dumnezeu – bucuria și veselia mea.*

Psalmul 43:4 ESV

PE SCURT, Dumnezeu este Evanghelia. Evanghelia înseamnă „veste bună”. Creștinismul nu se referă la teologie în primul rând, ci la vești. E ca și cum prizonierii de război ar asculta la un radio ascuns vestea că aliații au aterizat și că salvarea lor nu este decât o chestiune de timp și paznicii se întrebă de unde vine toată bucuria lor.

Dar care este avantajul final al veștii bune? Totul se sfârșește într-un singur lucru: în Însuși Dumnezeu. Toate cuvintele Evangheliei ne îndreaptă către El; dacă nu, atunci nu sunt o veste bună. De exemplu, salvarea nu are nici o valoare dacă salvează doar de iad și nu pentru Dumnezeu. Iertarea nu este o veste bună dacă dă doar eliberare de vină și nu deschide calea către Dumnezeu. Justificarea nu este o veste bună dacă doar ne face acceptabili din punct de vedere legal înaintea lui Dumnezeu, dar nu ne aduce părtășie cu Dumnezeu. De asemenea, răscumpărarea nu este o veste bună dacă

doar ne eliberează de sclavie, dar nu ne aduce la Dumnezeu. Adopția nu este o veste bună dacă doar ne așează în familia lui Dumnezeu, dar nu și în brațele Lui.

Acest lucru este crucial. Mulți oameni par să îmbrățișeze vestea bună, însă fără a-L îmbrățișa pe Dumnezeu. Dacă vrem doar să scăpăm de iad, aceasta nu este o dovadă clară că avem o inimă nouă. Această dorință este absolut naturală, nu supranaturală. Și nu este nevoie de o inimă nouă ca să dorim eliberarea psihologică care vine în urma iertării, sau îndepărtarea mâniei lui Dumnezeu de deasupra noastră, sau moștenirea lumii lui Dumnezeu. Toate aceste lucruri sunt logice și fără o schimbare spirituală. Nu este nevoie să fii născut din nou ca să vrei lucrurile acestea. Și diavolul le vrea.

Și nu este greșit să le vrei. Într-adevăr, ar fi o nebunie să nu le vrei. Dar evidența faptului că am fost schimbați este

că dorim toate aceste lucruri *pentru că* ne aduc în plăcerea lui Dumnezeu. Acesta este lucrul extraordinar pentru care Cristos a murit. „Cristos, de asemenea, a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuiți, ca să ne aducă la Dumnezeu” (1 Petru 3:18).

De ce este aceasta esența veștii bune? Pentru că am fost făcuți să experimentăm bucuria deplină și veșnică prin vederea și savurarea slavei lui Dumnezeu. Dacă bucuria noastră vine din ceva mai puțin, atunci suntem idolatri, iar Dumnezeu este dezonorat. El ne-a creat în așa fel încât slava Lui să se reflecte în bucuria noastră. Evanghelia lui Cristos este vestea bună conform căreia Dumnezeu a făcut – cu prețul vieții Fiului Lui – tot ceea ce era necesar pentru a ne „înrobi” față de fericirea mereu crescândă și veșnică – adică, față de însăși Persoana Lui.

Cu mult înainte să vină Cristos, Dumnezeu S-a descoperit pe Sine ca sursa

plăcerii veșnice și depline. „Îmi vei arăta
cărarea vieții; înaintea Feței Tale sunt
bucurii nespuse și desfătări veșnice în
dreapta Ta” (Psalmul 16:11). Apoi, L-a
trimis pe Cristos să moară. Aceasta
înseamnă că L-a trimis pe Cristos să ne
aducă cea mai profundă și mai durabilă
bucurie pe care o poate avea un om.
Ascultați invitația: întoarceți-vă „de la
plăcerile de o clipă ale păcatului” (Evrei
11:25) și veniți la „desfătările veșnice”.
Veniți la Cristos.

6

Ce înseamnă toate acestea pentru mine?

*V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi,
care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu,
aveți viața veșnică.*

1 Ioan 5:13

*Cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel
ce M-a trimis, are viața veșnică și nu vine
la judecată, ci a trecut din moarte la viață.*

Ioan 5:24

*Pocăiți-vă dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu,
pentru ca să vi se șteargă păcatele.*

Faptele Apostolilor 3:19

*Țineți-vă în dragostea lui Dumnezeu,
așteptând îndurarea Domnului nostru
Isus Cristos, care duce la viața veșnică.*

Iuda 1:21 ESV

Dumnezeu ne-a creat pentru slava Lui

Adu-Mi fiii din țările depărtate și fiicele de la marginea pământului [...] pe care i-am făcut spre slava Mea.

Isaia 43:6-7

Dumnezeu ne-a făcut ca să arătăm cât de măreț este El – la fel cum un telescop arată cât de mare este o stea. El ne-a creat ca să arătăm bunătatea, adevărul, frumusețea, înțelepciunea și dreptatea Lui. Expresia cea mai măreață a gloriei lui Dumnezeu provine dintr-o desfătare profundă în toată ființa Lui. Aceasta înseamnă că lui Dumnezeu îi revine lauda, iar nouă plăcerea. Dumnezeu ne-a creat în așa fel încât El este cel mai mult glorificat în noi atunci când noi suntem cei mai împliniți în El.

Fiecare om are datoria de a trăi pentru slava lui Dumnezeu

*Deci fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți
altceva: să faceți totul pentru slava lui
Dumnezeu.*

1 Corinteni 10:31

Dacă Dumnezeu ne-a făcut pentru slava Lui, este limpede că ar trebui să trăim pentru a-L proslăvi. Datoria noastră reiese din designul Lui. Deci, prima noastră obligație este să arătăm valoarea lui Dumnezeu fiind satisfăcuți cu tot ce este El pentru noi. Asta înseamnă, în esență, a-L iubi pe Dumnezeu (Matei 22:37), a te încrede în El (1 Ioan 5:3-4) și a-I fi recunoscător (Psalmul 100:2-4). Aceasta este rădăcina oricărei forme de ascultare autentică, în special a iubirii de oameni (Coloseni 1:4-5).

**Noi toți am eșuat în a-L slăvi pe
Dumnezeu așa cum ar fi trebuit**

*Toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui
Dumnezeu.*

Romani 3:23

Ce înseamnă a „fi lipsit de slava lui Dumnezeu”? Înseamnă că niciunul din noi nu s-a încrezut în Dumnezeu așa cum ar fi trebuit și nici nu L-a prețuit la adevărata Lui valoare. Nu am fost satisfăcuți de măreția Lui și nici nu am umblat pe căile Lui. Ne-am căutat satisfacția în alte lucruri și le-am tratat ca fiind mult mai valoroase decât Dumnezeu, ceea ce este de fapt esența idolatriei (Romani 1:21-23). De când a intrat păcatul în lume, cu toții ne-am împotrivit din adâncul ființei noastre față de a-L avea pe Dumnezeu drept comoara noastră atotsatisfăcătoare (Efeseni 2:3). Acest lucru este o ofensă îngrozitoare la adresa măreției lui Dumnezeu (Ieremia 2:12-13).

Toți suntem sub dreapta judecată a lui Dumnezeu

Plata păcatului este moartea...

Romani 6:23

Noi toți am micșorat slava lui Dumnezeu. Cum? Prin faptul că am preferat alte lucruri în locul Lui. Prin nerecunoștința, neîncrederea și neascultarea noastră. Așadar, Dumnezeu are tot dreptul să ne lipsească pentru totdeauna de desfătarea slavei Lui. „Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică de la fața Domnului și de la slava puterii Lui” (2 Tesaloniceni 1:9).

Cuvântul „iad” este folosit în Noul Testament de 12 ori – de 11 ori de Însuși Isus. Iadul nu este un mit creat de predicatorii deprimați și mânioși, ci este un avertisment serios din partea Fiului lui Dumnezeu care a murit pentru a-i scăpa pe păcătoși de blestemul lui. Ignorându-l, riscăm foarte mult.

Dacă Biblia s-ar fi oprit aici cu analiza condiției umane, noi toți am fi fost osândiți la un viitor lipsit de orice speranță. Cu toate acestea, Biblia nu se oprește aici...

Dumnezeu L-a trimis pe Isus, singurul Său Fiu ca să ofere viață veșnică și bucurie

*Cristos Isus a venit în lume ca să
mântuiască pe cei păcătoși [...]*

1 Timotei 1:15

Vestea bună este că Cristos a murit pentru păcătoși ca noi. Și a înviat, fizic, din morți pentru a confirma puterea salvatoare a morții Sale și pentru a deschide porțile spre viață veșnică și bucurie (1 Corinteni 15:20). Aceasta înseamnă că Dumnezeu poate să achite păcătoși vinovați și să fie totodată drept (Romani 3:25-26). „Fiindcă Cristos, de asemenea, a sufe-

rit o dată pentru păcate, El, Cel Neprihănit, pentru cei nelegiuiți, ca să ne aducă la Dumnezeu.” (1 Peter 3:18). Doar când veniți acasă la Dumnezeu, primiți acea satisfacție profundă și nepieritoare după care tânjește sufletul vostru.

Beneficiile cumpărate prin moartea lui Cristos aparțin celor care se pocăiesc și se încred în El

Crede în Domnul Isus, și vei fi mântuit.

Faptele Apostolilor 16:31

A ne „pocăi” înseamnă a ne întoarce de la toate promisiunile înșelătoare ale păcatului. A „crede” înseamnă a fi satisfăcuti cu tot ce ne promite Dumnezeu că este pentru noi în Isus. „Isus le-a zis: [...] ,cine crede în Mine nu va înseta niciodată.’ ” (Ioan 6:35). Noi nu ne câștigăm mântuirea. Nu o putem merita (Romani 4:4-5). Ea este prin har, prin credință (Efeseni 2:8-9).

Mântuirea este un dar. (Romani 3:24). O vom avea dacă o vom plăti mai mult decât orice (Matei 13:44). Când facem lucrul acesta, scopul lui Dumnezeu pentru creația Sa se împlinește: El este glorificat în noi, iar noi suntem satisfăcuți în El – pentru totdeauna.

7

Ce trebuie să fac eu?

A alergat la El un om, care a îngenuncheat înaintea Lui, și L-a întrebat: „Bunule Învățător, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?”

Marcu 10:17

Tremurând de frică, s-a aruncat la picioarele lui Pavel și ale lui Sila [...] și le-a zis: „Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” [Iar ei] i-au răspuns: „Crede în Domnul Isus, și vei fi mântuit.”

Faptele Apostolilor 16:29-31

Ce trebuie să fac 41

Între bucuria voastră

- Întoarceți-vă de la promisiunile înșelătoare ale păcatului.
- Chemați-L pe Isus să vă salveze de vina, de pedeapsa și de robia păcatului. „Fiindcă, oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit.” (Romani 10:13).
- Începeți să vă bazați nădejdea pe tot ce este Dumnezeu pentru voi în Isus.
- Biruiți puterea promisiunilor păcatului prin credința în satisfacția superioară a promisiunilor lui Dumnezeu.
- Începeți să citiți Biblia, ca să găsiți promisiunile Lui nespuse de mari și scumpe, care vă pot elibera (2 Petru 1:3-4).
- Căutați o biserică care crede și are ca autoritate supremă doar Biblia, începeți să vă închinați și să creșteți împreună cu alți oameni care Îl prețuiesc pe Isus mai mult decât orice (Filipeni 3:7).

**Știați că Dumnezeu vă poruncește să
fiți bucuroși?**

Slujiți Domnului cu bucurie.

Psalmul 100:2

*Domnul să-ți fie desfătarea, și El îți va da
tot ce-ți dorește inima.*

Psalmul 37:4

Cea mai bună veste din lume este că fericirea voastră supremă și sfințenia desăvârșită a lui Dumnezeu nu sunt în conflict. Fiind satisfăcuți cu tot ce este Dumnezeu pentru voi în Isus, Îl înălțați pe El ca pe cea mai mare comoară și primiți mai multă fericire – veșnică, infinită – decât v-ar putea oferi oricare alt lucru.

*Îmi vei arăta cărarea vieții;
înaintea feței Tale sunt bucurii
nespuse și desfătări veșnice în
dreapta Ta.*

Psalmul 16:11

Despre autor

John Piper este pastor – predicator la Biserica Baptistă „Bethlehem” din Minneapolis, Minnesota. A copilărit în Greenville, în California de Sud, și a urmat studiile la Colegiul Wheaton, unde a simțit pentru prima dată că Dumnezeu îl cheamă în slujire. Și-a continuat studiile de licență la Seminarul Teologic Fuller, apoi și-a luat doctoratul la Universitatea din Munich. Timp de șase ani a predat Studii Biblice la Colegiul Bethel din St. Paul, Minnesota și, în 1980, a acceptat chemarea de a fi pastor la „Bethlehem”. A scris numeroase cărți, iar predicile lui sunt difuzate zilnic la programul de radio *Desiring God*. Împreună cu soția sa Noël au patru fii, o fiică și un număr tot mai mare de nepoți.

ⁱ fragment citat din C.S. Lewis, *Creștinismul redus la esențe*, SMR, 1987, p. 38f – n.tr.